



OMEGA OP ALFA
(Ende auf Anfang)

Komedie in drie bedrijven

door

WERNER BAUKNECHT

Vertaald door

J. Silkens

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OMEGA OP ALFA – ENDE AUF ANFANG** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **WERNER BAUKNECHT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2014 Karl Mahnke Theaterverlag

Copyright: © 2014 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Susanne - de vrouw achter het douchegordijn

Maria - woningeigenaresse en vrouw van

Matthias - woningeigenaar, die een nacht met Susanne doorbracht

Dirk - een rijke man en echtgenoot van

Carmen - die zijn geld wil

Claus - een psychisch labiele man op zoek naar een vrouw

Wischli - zijn therapeute

Zwerver - een kort optreden

DECOR:

In twee gedeeltes.

Woonkamer in een appartement. Op de achtergrond kan men de voordeur herkennen. Links en rechts van de kleine gang, die van de voordeur naar de kamer leidt, aan iedere kant een deur.

Rechts leidt de deur naar de slaapkamer, links naar de keuken. Verder een deur rechts naar de inrijkbare badkamer.

EERSTE BEDRIJF

De voordeur wordt voorzichtig geopend. Ze was niet helemaal dicht, zodat iedereen naar binnen kan. Men hoort, voordat de deur helemaal geopend wordt, iemand roepen.

SUZANNE: Hallo. Hallo, is hier iemand? Hallo, is hier niemand? Ik ben hier, buiten, voor de deur, kan ik even binnen komen? *(De deur wordt nu helemaal open geduwd en een jonge vrouw betreedt aarzelend de woning)* Ik ben nu in de kamer. Hallo. Ik wil alleen maar zeggen dat ik in de woning ben, ook al heeft niemand “binnen” geroepen. Als zich niemand meldt, blijf ik hier. *(Ze gaat door de korte gang en staat dan in de woonkamer. Men ziet nu dat zij als een zwerfster gekleed is. Links en rechts draagt zij een plastic zak, waar waarschijnlijk al haar bezittingen inzitten. De vrouw is 25-28 jaar en als ze gewassen was, zou ze waarschijnlijk knap uitzien)* Raar, die rijke lui. Denkt men altijd dat ze in angst zitten voor hun hebben en houden en dan laten ze werkelijk de voordeur open, zodat ieder hun rijkdommen kan weg transporteren. Hebben die geluk dat ik geen verhuishagen voor het huis heb staan. *(Ze zet haar tassen neer en kijkt rond)* Tjonge jonge, ik heb het goed getroffen. Men zou wensen een dievegge te zijn. Soms heb ik gewoon last van mijn eerlijkheid. Die heb ik in de korte tijd op straat onder de bruggen niet verloren. *(Ze loopt door de kamer en raakt enkele dingen aan: Vazen, tv, schilderij, enz.)* Op de een of andere manier ruikt het hier raar. *(snuffelt)* Hier stinkt het, anders kun je dat niet noemen. *(snuffelt aan de leren bank, dan aan de ruggen van de boeken op het boekenrek en tenslotte aan haar eigen kleren)* Ik moet het jammer genoeg toegeven: Wat stinkt, ben ik. Raar dat het mij tot nu toe niet is opgevallen. Maar in zo'n omgeving als hier binnen stinkt toch iedereen, die niet minstens twee keer per dag doucht en zich drie keer compleet verkleed. *(Ze doet haar oud jasje uit, dan de schoenen, de sokken en tenslotte ook haar pullover. Iedere keer ruikt zij eraan en walgt ze van de stank)* Nou eerlijk, ik moet iets voor mij doen. En nu ik toch hier ben.....een badkamer moet toch wel te vinden zijn. En misschien ook een paar frisse, elegante reukwatertjes. *(Ze opent een deur in de gang)* Och, dat is de keuken. Later misschien, Baden maakt hongerig. *(Ze opent de deur er tegenover)* Oh, de slaapkamer. Later misschien. Van baden en eten word je moe. *(Ze gaat terug naar de woonkamer en ontdekt aan de rechterkant, daar, waar ook de slaapkamer ligt, nog een deur. Ze opent die en betreedt de badkamer. Je kunt van de kant*

van de toeschouwers in de badkamer kijken) Ach, daar hebben we het: de badkamer. (Ze gaat de badkamer in, loopt een beetje rond, streelt over de muren, opent de toiletspiegel en sluit hem weer, houdt een handdoek tegen haar gezicht en ademt de frisse geur in) Zo ruikt men dus als men iedere dag een bad neemt of doucht. De geur van frisheid. Was ik allang vergeten. Is heel iets anders dan zo'n kattenwasje iedere dag. En natuurlijk de kleren. (Ze ziet aan de muur een damesblouse op een hanger hangen, lange kleren en een paar frisse badjassen) De dame des huizes draagt design. En hier, een badjas van zijde. Zelfs die hier, die van een man, is van zijde. (denkt na) Moet mij waarschijnlijk passen. Is mijn grootte. (houdt blouse en kleed voor haar lichaam) Zeg ik toch. Als aangegoten. (Ze denkt een tijdje na) Nou goed, overgehaald. Als ik een keer hier ben, dan kan ik dat ook uitbuiten. Ik moet dat zo gezegd als een wenk van het noodlot beschouwen. En het noodlot zegt mij heel duidelijk.....zegt me....ik kan je horen....ja, nog eens.....zegt me: Ga in bad liggen en was je lichaam. Nou, zo'n verzoek kan men natuurlijk niet weigeren. Het noodlot bedrieg je niet. (Ze begint zich uit te kleden. Ondertussen laat ze water in het bad lopen, kiest een badzout uit en doet daar iets van in het water. Ze slaat een grote handdoek om en gaat op de badrand zitten wachten tot er genoeg water in het bad is. Dan laat ze zich in het bad glijden, schuift het douchegordijn ervoor en sluit genotvol de ogen) Ah, eindelijk. Het is weliswaar niet het eigen bad, maar het water en mijn lichaam maakt dat niets uit. Te gek dat ik mijn huissleutel verlegd heb. Twee weken rechercheren in het milieu van de daklozen laat nu eenmaal sporen na. Niet alleen op het gebied van de geur. Nu eerst eens ontspannen, dan afdrogen, frisse kleding....dan bel ik de redactie op. In mijn bureau heb ik nog een tweede sleutel. Die moeten ze mij maar brengen. Maar tot dan.... (Ze geniet van het bad. Een andere vrouw, Carmen, komt door de voordeur binnen. Ze is verbaasd dat die niet helemaal dicht is. Ze gaat naar de woonkamer en kijkt daar rond)

CARMEN: Typische inrichting van nieuwe rijken. Hier een beetje design, daar een beetje catalogusspul, Benz-bank maar Ikea-kussen. Ontbreekt alleen nog maar een burlend hert aan de muur. Dat mijn man met zo iemand iets begint, begrijp ik nog wel. Hij is ook zo'n parvenu. Soort zoekt soort. (Ze opent de deur naar de slaapkamer) Hier gebeurt ook niet veel als je ziet hoe netjes het hier uitziet. Van erotiek geen spoor. Dan kwam de vrouw des huizes mijn man goed van pas. Alhoewel..... (Ze gaat terug naar de woonkamer en snuffelt) Hier stinkt het. Geen twijfel mogelijk. Hier

stinkt het. Hebben die een paar dode dieren onder de bank verstopt? *(kijkt onder bank)* Niets te zien. Dan moet die stank een andere oorzaak hebben. *(Ze loopt onrustig door de kamer. Dan pakt zij een foto, die op een rekje staat)* Och, daar is ons schattig paar. Ze is best wel knap, maar ook ergens onschuldig. Preuts. Maar knap, dat wel. De ware voor een getrouwde man, die een vlug avontuur zoekt. *(Ze zet de foto terug en loopt dan verder rusteloos door de kamer. Tenslotte gaat ze op de bank zitten)* Raar, dat niemand thuis is. Laten de deur open. Nou ja, een dief met karakter neemt van deze rommel toch niets mee. Die hebben hier niet eens een alarminstallatie nodig. Er is geen betere diefstalbeveiliging dan de woning met rommel in te richten. En met die stank durft toch al niemand naar binnen. Kun je weer eens zien wat voor een proletariër mijn man is. Nou, maakt mij niets uit. Iets beters kon mij eigenlijk niet gebeuren. *(Ze zit een poosje rustig op de bank. Dan hoort zij een geluid in de badkamer. Ze staat op en gaat naar de badkamerdeur, duwt die open en gaat naar binnen)* Hallo, is daar iemand? *(ze ziet niemand, want het gordijn is dicht)* Achter het gordijn misschien? *(Susanne schrikt als ze de stem hoort en zinkt nog dieper in het bad)* U daar, achter het gordijn, kunt U mij horen? Verstopt U zich voor mij of neemt U echt een bad? U hoeft niet bang te zijn. Ik ben geen inbreekster, ook al lijkt dat zo.

SUSANNE: *(met verdraaide stem)* Ik neem een bad.

CARMEN: Wablief? Ik versta U niet. Bent U onder water? Of praat U altijd zo?

SUSANNE: *(duidelijk)* Ik neem juist een bad.

CARMEN: Dat was ook nodig, als ik dat zo mag zeggen. Hebt U die marterstank in de woning gebracht?

SUSANNE: Nee, dat was een marter.

CARMEN: Kom eens eindelijk van achter dat gordijn tevoorschijn? Of moeten we zo verder praten?

SUSANNE: Zo verder praten.

CARMEN: Goed, zoals U wilt. Wat we moeten bespreken, kan ook zo. Daar heb ik geen gesprek onder vier ogen voor nodig. Weet U eigenlijk wie ik ben? *(Susanne achter het gordijn schudt haar hoofd)* Hoort U mij niet? Dan spoel eens de zeep uit de oren, want ik zeg nu wie ik ben. Dus.....nu: Ik ben Carmen, de vrouw van Dirk. *(ze luistert of ze een reactie van de vrouw hoort)* Hebt U mij gehoord? Carmen, de vrouw van Dirk. *(Susanne heeft de naam blijkbaar nog nooit gehoord)*

SUSANNE: Aha.

CARMEN: Nu bent U sprakeloos of niet?

SUSANNE: Ja.

CARMEN: Had ik wel gedacht dat U de moed verliest als ik hier persoonlijk opduik. Toen ik Uw foto in het bureau van mijn man had gezien, wist ik direct dat U alleen maar een kleine huwelijksbedriegster bent. Dat mag ik toch wel zeggen, ook als wij elkaar niet kennen of niet?

SUSANNE: Kennen wij elkaar niet?

CARMEN: Nu doe toch niet alsof wij dezelfde party's zouden bezoeken.

SUSANNE: (*opgelucht*) Nou, als dat zo is. Wat wilt U eigenlijk van mij? Komt hier binnen, stoort mij bij het baden en vertelt mij iets over ene Dirk.

CARMEN: Als ik in het bureau van mijn man een foto van een vreemde vrouw vind, op de achterkant Uw adres en telefoonnummer, waar ziet dat dan naar uit? Handtekeningenpost of zo?

SUSANNE: Naar rondneuzen in een vreemd bureau.

CARMEN: Regelmatige controle van de echtelijke spullen beschermt tegen onaangename verrassingen, zoals men ziet.

SUSANNE: Beweert de snuffelaarster tot haar verdediging.

CARMEN: Nu maak U niet zo druk, U hebt mij verkeerd begrepen. Ik heb er helemaal niets op tegen dat U met hem flikflooit. Integendeel zelfs. U doet mij een plezier daarmee. Ik ben niet hier om mij te beklagen, maar om met U een deal te sluiten.

SUSANNE: Wilt U mij uitkopen? Hem terugkopen?

CARMEN: Ik wil Dirk aan U verkopen. U kunt hem hebben. Ik wil hem niet meer. Op zo'n gelegenheid heb ik allang gewacht.

SUSANNE: Als ik dat goed begrijp, heb ik Dirk al. Dus kunt U hem mij helemaal niet geven. En zeker niet verkopen. Dat is raar: U biedt iets aan dat U helemaal niet bezit.

CARMEN: Stop, stop, dat is niet zo eenvoudig. Zeg eens, kunt U niet eindelijk eens uit dat bad stappen? Langzamerhand vind ik het gek telkens met een douchegordijn te praten. Ik heb Uw foto gezien. Ik weet toch hoe U uitziet, dus we hoeven geen geheimen voor elkaar te hebben.

SUSANNE: (*schrikt nu*) Foto? Welke foto?

CARMEN: Nou, die foto buiten, van U en Uw man.

SUSANNE: Och die. Maar zo zie ik niet meer uit. Ik ben erg veranderd. Dat is een oude foto. U zult verbaasd zijn. Waarschijnlijk zie ik nu heel anders uit dan op die foto.

CARMEN: Nu maak daar toch geen halszaak van. Kom van achter dat gordijn tevoorschijn en laten we de zaak van vrouw tot vrouw oplossen.

SUSANNE: Welke zaak? Ik kom niet, egaal welke zaak. Ik neem een bad en een bad is voor een vrouw heilig. Dat moet U toch weten. U bent toch zelf een. *(Een man, Claus, opent de voordeur, die nog steeds niet helemaal dicht is. Hij kijkt voorzichtig naar binnen, gaat een paar passen en blijft dan staan)*

CLAUS: Hallo, is hier iemand? De deur stond op een kier. Ik ben al in de woning. Is dat een probleem? Ik ga nu stap voor stap naar voren, voorbij aan twee deuren, ik raak niets aan, ik ga langzaam en ik ben eigenlijk niet alleen. *(Claus gaat nog een paar stappen verder tot hij in de woonkamer staat. Achter hem komt langzaam mevrouw Wischli binnen. Ze kijkt voorzichtig rond)* Nu ben ik in de woonkamer. Ik raak nog steeds niets aan. Niet bang zijn. En als U nu binnenkomt, in de woonkamer bedoel ik, dan hoeft U niet bang te zijn. Ik doe U niets. Bovendien ben ik niet 1,80 m groot, maar veel kleiner. Okay ? Ik ben het trouwens, Claus. *(Susanne en Carmen zijn allebei verstomd. Ze luisteren naar de man, niet wetend hoe ze zich moeten gedragen)*

CARMEN: *(fluisterend)* Verwacht U bezoek?

SUSANNE: *(fluisterend)* Waar moet ik dat van weten?

CARMEN: *(fluisterend)* Nou, U woont hier toch. Waarom fluistert U eigenlijk?

SUSANNE: Ach ja, daar hebt U ook weer gelijk in. Misschien is het een vriend van mijn man. Ik kan de stem door de deur niet herkennen. *(Claus nadert de badkamerdeur. Hij blijft ervoor staan. Wischli eveneens)*

CLAUS: Hallo, bent U daar binnen? Of ben jij het Maria? Ik ben het, Claus. Zeg toch iets of ik kom naar binnen. En het maakt mij niets uit of je naakt, aangekleed of in bad bent.

CARMEN: Wat als hij binnen komt? Wat als hij mij ziet? Kan men zich hier nergens verstoppen? Wat is met die kast daar?

SUSANNE: Geen idee. Is hij groot genoeg?

CARMEN: Dat moet ik U toch vragen. Het is toch Uw kast.

SUSANNE: Nou goed. Naar binnen met U. En geen kik. *(Carmen opent de kast in de badkamer en stapt naar binnen. Ze sluit zachtjes de deur achter zich. Op dat ogenblik opent Claus de badkamerdeur)*

CLAUS: Ben je hier, Maria? Neem je nu 's middags een bad? En wat is dat eigenlijk voor een stank daar buiten in de woonkamer? Fokken jullie stiekem sabeldieren in de provisiekast?

SUSANNE: (*verdraait haar stem*) Wat moet je hier? Mijn man is niet thuis.

CLAUS: Maar dat weet ik toch, anders was ik niet hier. Vandaag is vrijdag en dan komt hij altijd later. Dat heb je mij toch zelf verteld.

SUSANNE: Wat moet je dan hier?

CLAUS: Is dat een nieuw spelletje? Moet ik mij ook uitkleden en bij jou in bad stappen en doen alsof wij elkaar niet kennen? Wacht, ik kom zo. (*Hij maakt aanstalten om zijn schoenen uit te trekken*)

SUSANNE: Nee, in 's hemelsnaam, nee, dlt is geen spel. Ik wilde je alleen maar een beetje in de war brengen. Daar houd je toch van. Of niet soms?

CLAUS: Zou je niet op z'n minst het douchegordijn opzij willen doen? En wat is eigenlijk met je stem gebeurd? Die klinkt zo anders. Ben je verkouden?

SUSANNE: Ik heb de hele nacht bij het open raam geslapen. Dan kun je zo'n verkoudheid oplopen.

CLAUS: Maar we hebben toch een uur geleden met elkaar gebeld en toen klonk je eigenlijk nog heel normaal.

SUSANNE: Zo zie je maar weer eens hoe onberekenbaar zulke verkoudheden zijn. Hoe ze stiekem, zo uit heldere hemel, naderbij sluipen en opeens hebben ze je stembanden beet.

CLAUS: Heb je soms naakt geslapen toen je die verkoudheid hebt opgelopen? Je klinkt als een andere vrouw. Op de een of andere manier erotischer, wellustiger. Die hese stem staat je.

SUSANNE: Weet je, eigenlijk was dat geen compliment.

CLAUS: Op de een of andere manier doe ik bij jou altijd alles fout. Wat moet ik doen, zodat je mij eindelijk verhoort?

SUSANNE: Verhoort? Wat is dat voor een woord? Heb je dat ergens gelezen?

CLAUS: Ik heb gisteren bij de tandarts in de krant de vervolfgroman gelezen. Daar kwam dat in voor. En ik dacht, het klinkt ergens neutraler als dat ik zou zeggen: Wanneer hebben wij eindelijk weer wilde seks met elkaar?

SUSANNE: Ben je daarom gekomen? Omdat je seks met mij wilt? Hebben wij het wel eens samen gedaan?

CLAUS: Wat kun jij vragen stellen. Werkelijk. Telkens vind je een smoesje als we eens tijd voor elkaar kunnen hebben. Daarbij heb je mij toch gezegd wat je voor mij voelt, anders stond ik toch niet hier in badkamer met een douchegordijn te praten.

WISCHLI: (*fluistert*) Praat over Uw gevoelens. Kom op, vooruit.

SUSANNE: Is daar nog iemand? Claus, heb je nog iemand meegebracht?

CLAUS: Ja. Nee. Ik bedoel: Ja, maar niet zo direct. Het is mijn therapeute, mevrouw Dr. Wischlinkowiacevsky.

SUSANNE: Mevrouw wie? Zo heet toch geen mens. Of is dat een pseudoniem?

CLAUS: Maar nee, haar ouders komen gewoon uit een land, waar mensen zo heten. Daar kun je niets aan doen.

SUSANNE: Kan ze niet zelf praten?

CLAUS: Niet met jou. Eigenlijk alleen maar met mij. Dat hoort bij haar therapie. Die heet "Emotionele overeenkomst door non-verbale differentie met de doelpersoon". Maar je hebt gelijk wat de naam betreft, daarom noem ik haar alleen maar Wischli. Dat kun je ook doen, ook als ze niet met je praat.

SUSANNE: Ik zal het onthouden. *(Wischli gesticuleert Claus met het vorige gesprek verder te gaan)*

CLAUS: In ieder geval heb je mij verteld wat je voor mij voelt.

SUSANNE: Misschien was ik toen wel dronken toen ik dat gezegd heb.

CLAUS: Nu beledig je me wel.

SUSANNE: Wat heb ik dan gezegd? Wat voel ik dan voor jou?

CLAUS: Niets, dat is het 'm. Maar Wischli hier denkt dat jij niet voor je gevoelens durft uit te komen. Daarom moet ik het voor jou zo eenvoudig mogelijk maken, zodat je eindelijk eerlijk met jezelf omgaat. Je zou bijna denken dat er een andere man achter zit.

SUSANNE: Mijn man misschien?

CLAUS: Je man? Laat me niet lachen. Die is toch nooit thuis. Nee, er is nog een man in het spel. Een derde man.

SUSANNE: Dirk misschien?

CLAUS: Dirk? Welke Dirk? Zie je wel, was mijn vermoeden toch juist. Ach Maria, wat doe je mij aan? Ben ik werkelijk alleen maar een stuk speelgoed voor jou?

SUSANNE: Wie zegt dat? Wischli of jij? *(Wischli wijst naar Claus)*

CLAUS: Ik zeg dat, zegt Wischli.

SUSANNE: Maar we blijven toch vrienden of niet? *(Wischli schudt het hoofd. Daarbij heeft zij telkens in een notitieboekje geschreven)*

CLAUS: Iets anders waren wij toch nooit. Men zegt ook altijd dat zandbakliefdes nooit duurzaam zijn. Wij zijn dus het meest close geweest toen ik mijn speelgoedemertje vol zand boven je hoofd heb leeggeschud en het zand in je kleed terecht is gekomen en ik daarna jouw rug mocht schrobben. Toen waren we drie jaar oud.

SUSANNE: Maar op de een of andere manier heb je dat nooit los kunnen laten.

WISCHLI: Zeg haar dat liefde slechts een projectie is.

CLAUS: Liefde is slechts een projectie en....moment. *(hij weet niet meer verder)*

WISCHLI: En als zij eenmaal naakt, niet opgemaakt, met verwarde haren en stinkend tegenover je staat, ben je genezen. Zo'n slag vernietigt zelfs de hardnekkigste projectie. Zeg dat tegen haar.

SUSANNE: Alsjeblieft niet herhalen. Ik word ziek van die onzin. *(Intussen komt weer een man, Matthias, door de voordeur. Hij kijkt verrast dat de deur open staat, schudt zijn hoofd en gaat dan naar de woonkamer. Hij gooit zijn colbertjasje en aktetas op de bank. Dan gaat hij naar een rek, pakt een fles, schenkt iets in, blijft staan en drinkt een slok. Opeens meent hij stemmen in de badkamer te horen. Hij gaat naar de badkamer en luistert aan de deur)*

CLAUS: Ik hoor helemaal niets. Heb je geen water in bad? Of ben je al klaar met baden? Kan ik een handdoek vasthouden? Ik heb weliswaar bijbedoelingen, maar daar kom je wel mee klaar. Nou, wat is?

SUSANNE: Ik ben smerig, ik stink en mijn haren zijn geklit. Je zou daar niet veel plezier aan beleven. Ik zie namelijk uit zoals toen, nadat je zand over mijn hoofd hebt geschud. Dus laat dat, ga naar huis en bel mij morgen weer op. Mevrouw Wischli, is dat voldoende? *(Matthias, die aan de badkamerdeur heeft geluisterd, duwt de deur open en komt binnen)*

MATTHIAS: Wat moet dat voorstellen? Wat doe je met mijn vrouw in de badkamer? Wat doen jullie twee eigenlijk hier in de badkamer? Wat doen jullie drieën hier in de badkamer?

CLAUS: *(geschrokken)* Matthias, wat doe jij hier?

MATTHIAS: Ik? Ik kom in mijn badkamer om jou te vragen wat je hier doet. Of is het normaal dat een vreemde man met je badende, naakte vrouw in de badkamer een praatje maakt? En daarnaast staat een onbekende vrouw, die aantekeningen maakt. Vind je dat normaal?

CLAUS: Maar ik wist toch niet dat Maria in bad zat. Ik dacht dat jij een bad zou nemen.

MATTHIAS: Ach, en je wou voor mij de handdoek vasthouden. Wat is dat toch voor een onzin. Vanwege mij heb je deze woning toch nog nooit betreden. En wat moet die stomme vrouw naast jou?

WISCHLI: Ik ben niet stom. Maar om therapeutische redenen kan ik met het doelobject van de projectie van mijn patiënt niet praten. Met U kan ik dat overigens wel.

MATTHIAS: Omdat ik niet weet waarover ik met U moet praten, zullen wij twee wel geen basis vinden. Zeg eens Claus, waarom heb je die vrouw eigenlijk bij je?

CLAUS: Ze wil mij helpen eindelijk ook een vrouw te vinden, die bij mij past.

MATTHIAS: Ach, en daarbij hebben jullie aan Maria gedacht?

CLAUS: Ik ken haar immers langer dan jou.

WISCHLI: Het gaat niet om een bepaalde vrouw. We nemen iedere. In de situatie, waarin mijn patiënt zich bevindt.....

CLAUS: Moet U eens goed luisteren, Wischli, dat "patiënt" bevalt mij helemaal niet. Dat klinkt teveel naar ziekte en verval.

MATTHIAS: Dat kan wel kloppen. Maar komen we ter zake, wat moesten jullie eigenlijk in de badkamer?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto